

CHU SA LAN

Bảy Thưa

Quê Nghèo, một tuyển tập truyện ngắn được tôi viết rải rác trong quãng thời gian dài hơn 35 năm về thời thơ ấu của chính mình, về những người bạn nhỏ thân thương đã cùng tôi chia sẻ buồn vui. Họ là những người đi qua rồi không bao giờ gặp lại, họa chăng trong ký ức ngày thêm quên lãng. Biết rằng mình sẽ quên, đó là lý do khiến cho tôi viết tập truyện ngắn này và đưa lên mạng với hy vọng những người quen nơi quê hương yêu dấu, hoặc vài thằng bạn ngày xưa đọc được và nhớ lại kỷ niệm cũ của mình.

Bảy Thưa

Nhà chỉ có một mình Sáu vì má dẫn chị Năm và Sơn về thăm ngoại. Đáng lý ra nó cũng đi nhưng vì đêm hôm qua chơi đánh trống bị chảy máu ngón chân nên sáng nay nó phải nằm nhà. Sau khi ních xong gói xôi đậu phộng bự tổ chẳng nó nằm lì trên ván để tụng bộ Thủy Hử. Càng đọc nó càng mê man nhất là tới đoạn Võ Tòng đã hủ Kiến Dương Cang. Trong 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc nó chỉ thích có ba người. Thứ nhất Lý Quì. Thứ nhì Lỗ Trí Thâm và thứ ba Võ Tòng. Má hỏi sao con hông thích Tống Giang. Câu trả lời của nó giản dị. Tống Giang khóc hoài, khóc nhiều quá nên con hông thích. Ông khóc như con nít. Câu trả lời của nó khiến cho má nó cười. Bà cũng nghĩ như con. Đôi khi bà nghĩ Tống Giang mít ướt.

Bỏ cuốn truyện Thủy Hử xuống bộ ván Sáu nhìn ra ngoài sân giây lát rồi bước ra đứng nơi cửa nhìn khu nhà lồng chợ vắng tanh. Mới hai giờ chiều

mà chợ làng này đã vắng. Nó cảm thấy buồn chán. Má nó dẫn chị Năm và Sơn, em nó về thăm bà ngoại nên nó càng cảm thấy lẻ loi vì không có ai chơi đùa hay trò chuyện. Đang ở trên tỉnh gia đình nó phải dọn về quê nội. Căn nhà mà nó đang ở tạm đây là của bà nội cho ba nó. Má nó là con nhà giàu. Từ khi mới sinh ra cho tới khi lấy chồng bà không hề làm cái gì động tới móng tay. Do đó khi chồng tham gia kháng chiến chống Tây bà không có cách nào hơn là bán dần dần đi đất đai, nhà cửa hoặc vòng vàng để nuôi con. Bây giờ gần cạn tiền, tư trang và điền sản nên bà phải dọn về vùng quê sinh sống. Là đứa trẻ quen ở thành thị nên Sáu chán ngấy ngay từ đầu. Xứ gì mà mới tám giờ đã lên giường. Buổi sáng nó được lót dạ bằng gói xôi bọc trong miếng lá chuối chứ không phải khúc bánh mì thịt dòn nóng và béo ngậy. Hồng có cà lem cây để mút trong buổi trưa sau khi đi học địa. Hồng có cóc, xoài ngâm cam thảo dù làng này cây trái lênh khênh. Nước đá là xa xỉ phẩm của đám con nít ở đây. Nhìn tụi nó chia nhau ngâm cục nước đá nhỏ xíu Sáu thấy buồn cười và bực mình đồng thời cũng tội nghiệp cho đám con nít quê mùa. Ở đây lại chẳng có sách báo phim ảnh gì để coi hết. Nó nhớ tới phim Tarzan. Những cuốn truyện nhi đồng. Dân ở đây hồng biết đọc sách ngoại trừ một người là bà nội của nó. Nhờ vậy mà nó còn có cái thú đọc sách để giết thì giờ. Nhà bà nội là một thư viện nhỏ mà đa số là truyện Tàu. Nó tập làm quen với Phong Thần, Thủy Hử, Tam Quốc, Nhạc Phi, Tây Du Ký... Nó khoái nhân vật Tôn Ngộ Không với bảy mươi phép thần thông và cây thiết bồng, quánh Na Tra và Dương Tiễn chạy xì khói. Nó cười ha hả khi đọc tới đoạn ông chúa khỉ ních hết đào tiên nên trở nên trường sanh bất tử.

Đứng nhìn khu nhà lồng chợ một hồi Sáu thông thả đi ra dù không có ai. Rác rưởi tùm lum. Hai dãy nhà có cái lợp lá, có cái lợp ngói nhưng tất cả đều cũ kỹ và tồi tàn. Một tiệm chụp pho. Một cửa một người bà con với nó mà má nó tên Hai Ngươn, vừa chụp hình, vừa nhổ răng và kiêm luôn hót tóc. Có lẽ vì không đủ khách nên anh phải kiêm luôn ba nghề. Sát bên con đường đi về quận Giồng Trôm có một tiệm hủ tiếu bán đủ các thứ như cà phê, cháo lòng, hủ tiếu, bánh canh giò heo hoặc các thứ như bánh da lợn, bánh bò mà nó với Sơn thường hay gọi là bánh năm.

Đang đứng ngắm cảnh Sáu quay lại khi nghe có tiếng cười nói sau lưng. Nó thấy hai đứa con nít học cùng trường vừa đi vừa nhảy cò cò. Thằng đi trước ở trần đưa ra cái bụng bự như mắc cam tích. Nó mặc cái quần tà lỏn mà sợi dây thun cũ giãn đi nên tuột sâu xuống khiến cho nó chóc chóc lại phải kéo quần lên. Thằng đi bên cạnh ốm như cò ma, tóc tai chờm bờm. Nó mặc cái áo thun chắc lúc mới mua màu trắng nhưng bây giờ lại biến thành màu gì kỳ cục không phải nâu, không phải vàng. Nó cầm trong tay cái ná thun làm

bằng nhánh cây. Thứ ná thung này dễ làm lắm. Cứ đi kiếm một nhánh cây có chữ Y xong cột dây thun và miếng da bò là có thể bắn được ngay. Hai đứa con nít hơi ngần ngừ khi thấy Sáu đứng nhìn tụi nó lom lom.

- Tụi bây ở trong vườn hả?

- Ủ... Mà ở đâu?

Thằng lớn hơn trả lời gọn và hỏi lại một câu. Chỉ vào cái nhà bên tay trái Sáu trả lời.

- Nhà tao đó. Tụi bây học lớp nào?

- Tụi tao học lớp cô giáo Thâu?

Sáu gật gù. Cô giáo tên Thâu này bà con bên nội của nó. Tuy nó không học cô ta nhưng cô lại tới nhà thăm má nó hoài.

- Mà học lớp nào?

- Ông thầy Quờn... Tao học trên tụi bây hai lớp...

Hai đứa con nít gật đầu.

- Anh lớn hơn tụi tôi...

- Ủ... Mà tên gì?

- Tui tên Hết...

Sáu bật cười.

- Bộ hết tên rồi sao mà ba má mày lại đặt tên mày là Hết. Hết mà hết cái gì...

Hết tiền, hết bạc hay hết thờ...

Bị Sáu hỏi vặn thẳng Hết ngần ngờ không biết trả lời ra sao. Chỉ vào thằng bạn của mình nó nhăn răng cười.

- Thằng này tên Cu...

Sáu lại bật cười lần nữa khi nghe tới tên Cu. Cu mà cu gì. Chim cu hay là cái vật dùng để xả nước dơ ra.

- Anh ở trên tỉnh mới về đây phải hôn...

Hết bắt chuyện. Nó có vẻ nể Sáu nên gọi bằng anh. Thằng nhỏ đi với nó chột kêu lên.

- Chết rồi thằng Bảy Thưa...

Nghe tới tên Bảy Thưa thằng Hết có vẻ sờ sợ. Nó lăm lét nhìn ba thằng con nít đang lừng lững tiến vào nhà lồng chợ.

- Bảy Thưa là ai đây?

Sáu hỏi. Thằng Cu vội lùi lại đứng sau lưng thằng Hết. Liếc nhanh Sáu Hết nói nhỏ.

- Nó là con ông hương quản Cậy. Nó dữ lắm... Nó đánh tụi tui hoài. Nó cấm hồng cho tụi tui ra chợ chơi...

Sáu chăm chú nhìn ba thằng con nít đang lừng lững tiến tới chỗ nó với Hết và thằng Cu đứng. Không cần thằng Hết chỉ nó cũng biết thằng nào là Bảy Thưa xuyên qua thái độ xum xoe của hai thằng con nít đi hai bên. Cao ốm, mặc cái quần ta lớn màu đen, đi chân trần, tóc hớt ngắn, Bảy Thưa có nét

mặt dữ dằn và nghiêm nghị như người lớn.

- Ê Hết với Cu... Tao đã cấm hai đứa bây ra chợ. Muốn ra chợ chơi tụi bây phải xin phép tao...

Hết áp ứng.

- Tui kiếm anh mà hồng thấy...

- Hồng thấy tao rồi mày ra đại phải hôn?

Hết làm thinh. Nó lăm lét nhìn Bảy Thưa rồi quay sang nhìn Sáu cầu cứu.

Tuy nhiên Sáu tảng lờ như không thấy. Nó biết mình mới về đây, cô thân độc mã mà gây với một thằng có thể lực ở trong làng thì cũng khó mà yên thân. Tuy nhiên nó lại cảm thấy tội nghiệp cho thằng Hết và thằng Cu. Tuy gia đình giàu có nhưng sau trở nên nghèo vì chiến tranh do đó nó thương hại cho hoàn cảnh những đứa trẻ nghèo khổ ở trong vườn ra chợ chơi và thường hay bị bắt nạt. Chịu ảnh hưởng bởi các nhân vật hào hùng của truyện Thủy Hử nên nó có cái lòng muốn binh vực kẻ nghèo. Nó phục đám hảo hán Lương Sơn Bạc ở chỗ ăn cướp của kẻ giàu có bắt lương rồi chia cho người nghèo khổ. Nghĩa cử anh hùng đó in sâu trong đầu Sáu.

Đang đứng nghĩ ngợi nên Sáu không thấy Hết và Cu lúi lại núp sau lưng của nó. Cử chỉ này khiến cho Bảy Thưa giận dữ. Nó nghĩ Sáu che chở cho hai thằng con nít vườn này. Nó có gặp Sáu mấy lần ở trường học vì hai đứa cùng học chung lớp. Nó không gây chuyện với Sáu vì thấy thầy Quờn rất cưng Sáu. Ngày đầu tiên Sáu đi học, Bảy Thưa thấy má của Sáu dẫn nó vào lớp. Bà đẹp và ăn mặc rất sang và tân thời nên ai ai cũng kính nể và thích làm quen. Bà đứng nói chuyện với thầy Quờn rất lâu trong lớp. Ông thầy giáo già có vẻ khúm núm và sẵn đón má thằng Sáu. Điều khiến cho nó ngạc nhiên. Sau đó Sáu lại được thầy Quờn cho ngồi đầu ở bàn thứ nhất. Đó là một ngoại lệ vì nếu mới tới học nó phải ngồi cuối lớp. Riêng Sáu thì nó biết tại sao thầy Quờn cưng nó. Ông khoái má nó và nể nang cái gia thế của ba nó. Trẻ, đẹp, học thức, con nhà gia thế, mấy cái đó cộng lại khiến cho má nó ở đâu cũng được người ta biệt đãi. Hồi ở tỉnh, ông thầy giáo chỉ gặp má nó một lần là chết mê chết mệt. Học với ông nó tha hồ chơi mà cũng lên lớp. Tuy nhiên má nó không hề chú ý tới ai mà ở vậy chờ chồng đi làm bốn phần của một người trai trong thời tao loạn.

- Ê Sáu...

Nghe tiếng gọi Sáu ngược lên thấy Bảy Thưa đang nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Cái gì?

Sáu hỏi gọn.

- Mày tránh ra cho tao quát hai thằng đó...

Liếc ra sau thấy Hết và Cu đang núp sau lưng của mình Sáu cười.

- Tại sao mày quát nó?

- Tao cấm nó không được ra chợ chơi nếu không xin phép tao...
 Sáu cảm thấy mặt mình nóng bừng lên. Hai nắm tay của nó tự động nắm lại thành quả đấm.

- Chợ này đâu phải của mày đâu mà mày cấm nó...
 Sáu vắn bề. Hai bàn tay của Bảy Thưa nắm chặt lại thành quả đấm. Lần đầu tiên mới có một đứa dám đối co với nó. Không trị thằng con nít ương ngạnh này là nó sẽ bị mất mặt. Không dằn thằng Sáu là tụi con nít trong làng sẽ coi thường nó.

- Hồng phải của tao mà tao cấm được hôn...
 Sáu lắc đầu.

- Hồng được... Mày quánh nó là tao đục mày...
 Bảy Thưa cau mày vì cái tiếng mới mẻ của Sáu.

- Mày nói cái gì đục...
 Sáu nhăn nhăn cười. Nó đưa nắm tay nhỏ nhắn ra trước mặt Bảy Thưa.

- Đục là tao đục xịt máu mũi mày...
 Bảy Thưa trợn đôi mắt trắng dã nhìn trừng trừng Sáu. Quá lắm rồi. Hết thuốc chữa rồi. Bao năm làm xếp xong. Bao năm ngang dọc trong cái làng có mấy trăm nóc gia này nó mới bị một thằng hăm đục, hăm quánh, hăm đục xịt máu mũi. Dù ớn thầy Quờn, dù sợ ba má Sáu, dù ngán thằng con nít tinh thành mới về làng nó cũng phải chiến. Ăn thua thắng bại gì cũng phải quánh. Không quánh là bề mặt ê mày. Hồng quánh là đám con nít sẽ coi thường nó, coi nó rẻ như bèo, như bông súng mọc hoang, như rau muống bò lênh khênh ngoài đìa.

- Mày muốn quánh lộn với tao hả?
 Bảy Thưa hỏi lại cho chắc ăn mà cũng hy vọng đối thủ của mình sẽ sò và rút lui. Tuy nhiên nó lại giận và sợ khi nghe Sáu lên tiếng.

- Quánh thì quánh... Mày ngon nhào dô...
 Không biết đứa nào báo tin mà đám con nít trong làng lũ lượt kéo ra chợ rồi bao quanh hai đối thủ càng lúc càng đông.

- Quánh nó đi anh Bảy...
 - Quánh xịt máu mũi nó đi anh Thưa...
 - Cái bản mặt thằng đó thấy ghét...
 Đám con nít phe Bảy Thưa hòa nhau xúi. Tuy nhiên chúng không biết đàn anh đang run trong bụng. Hết và Cu im lặng. Tuy Sáu đứng ra đỡ đạn cho chúng nhưng chúng không lên tiếng bênh vực vì vẫn còn ớn Bảy Thưa.

- Mày ngon mày quánh trước đi...
 Bảy Thưa lên tiếng thách thức đối thủ. Sáu bậm môi. Thật ra nó cũng ngán cái tướng cù lự của Bảy Thưa. Nhìn hai nắm tay nổi gân xanh của đối thủ nó đâm ra ớn ớn. Cỡ đó mà đục một cái là xịt máu mũi. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Sáu biết mình chưa chắc đã quánh gục Bảy Thưa nhưng nó

không còn lùi được nữa. Hàng chục cặp mắt của đám con nít trong làng đang chăm chú nhìn nó. Nếu không đục Bảy Thưa từ nay nó không còn đất để dung thân. Nó sẽ bị chê chết nhất, sọc dừa. Không quánh Bảy Thưa nó sẽ gằm mặt mà đi và hồng có đứa con nít nào thêm chơi với nó nữa. Người ta chỉ trọng vọng anh hùng chứ không ai muốn làm quen với thằng chết nhất. Nghĩ tới đó Sáu bậm môi.

- Mày muốn quánh hả?

Bảy Thưa dục dục. Nó cũng nằm trong tình trạng của Sáu. Hồng quánh là mất mặt. Hồng quánh là chết nhất, không xứng đáng làm lãnh tụ.

- Ủa... Mày ngon mày quánh trước đi...

Được thể đám con nít đứng ngoài hò hét om xòm.

- Quánh đi...

- Dọc đi...

- Đứa nào quánh trước làm cha... Quánh trước làm cha... làm ông nội... làm ông cố ông sơ ông sò ông sầm...

Nghe đám con nít hò la Bảy Thưa chia cái bản mặt của mình ra ngay trước mặt của Sáu.

- Mày ngon mày quánh đi... Quánh trước làm cha...

Sáu nghĩ thầm trong đầu.

- Quánh trước làm cha thì ngu gì hồng đánh...

Nắm tay nhỏ nhắn của Sáu bung ra bằng tất cả sức mạnh. Bụp... Bụp... Hai cú liên tiếp. Bảy Thưa chơi với. Thằng lãnh tụ đám con nít nhà giàu lão đảo lùi lại rồi đưa tay lên bịt hai mắt lại. Nó quên là mình đang quánh lộn. Nó không tưởng Sáu dám quánh và quánh hai cú liên tiếp vào hai mắt của mình. Nước mắt ứa ra nó chưa kịp làm gì hết lại thấy mờ mờ bóng người nhào tới. Bụp... Cú đánh thứ ba của Sáu nhắm ngay cái lỗ mũi trâu của Bảy Thưa.

- Xịt máu mũi rồi tụi bây ơi...

- Bảy Thưa xịt máu mũi...

- Bể lỗ mũi trâu rồi tụi bây ơi...

Nghe tiếng la làng của đám con nít, Bảy Thưa đưa tay lên sờ mũi. Tay của nó ươn ướt. Đưa ngón tay lên nó thấy đỏ lôm. Cảm thấy lỗ mũi đau thấu trời xanh nó la làng chói lọi mà không đánh trả được cái nào vì nước mắt, nước mũi và máu mũi chảy ra khiến cho nó hồng thấy đường. Không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở Sáu tấp lia lia vào ngực, vào bụng. Nó còn co giò đá vào cái đùm lòng thông của Bảy Thưa khiến cho thằng nhỏ la oai oái. Trúng đòn đau Bảy Thưa quên mất chuyện quánh trả lại. Sáu chưa kịp giở đòn Khi vồ trái ổi thì Bảy Thưa đã co giò chạy mất. Đám con nít theo phe nó cũng kéo nhau chạy luôn. Mấy đứa trẻ nhà ở trong vườn bao quanh Sáu hò reo tỏ mở. Đứa cho ổi. Đứa nhét vào túi áo trái xoài. Đứa nắm tay nó làm quen. Chúng biết từ đây đã có một anh hùng bênh vực chúng khỏi bị sự ức hiếp của Bảy

Thư. Lát sau đám con nít giải tán dần dần. Sáu quày quả trở về nhà trước khi má nó dẫn chị Năm và Sơn đi thăm bà ngoại về tới. Nó hi vọng chuyện đánh lộn với Bảy Thư không tới tai má nó. Nếu bà biết được nó sẽ bị phạt không cho đi chơi và cho tiền ăn quà.

Chạng vạng tối cả nhà đang ngồi ăn cơm Sáu xanh mặt khi nghe tiếng khóc của Bảy Thư vang ngoài cửa.

- Chị Bảy có nhà hôn chị Bảy?

Chị Bảy là tên mà mọi người trong làng gọi má của Sáu. Ba nó thứ bảy và vì nể nang nên mọi người trong làng không kêu tên của má nó mà kêu bằng chị Bảy

- Chú ba kiếm tôi có chuyện vậy chú ba?

- Dạ tôi kiếm chị có chút chuyện...

Hương quân Cây bước vào. Tay ông ta nắm tay Bảy Thư. Vòng tay chào ông ta nhỏ nhẹ và lễ phép nói với má của Sáu.

- Dạ tôi xin lỗi tới thăm chị không phải lúc...

- Có chuyện gì đây chú ba?

- Dạ thằng Thư của tui bị thằng Sáu của chị đánh bầm con mắt và sặc máu mũi...

Đã quen chuyện hàng xóm sang mắng vốn về đứa con cung ngang tàng của mình nên má của Sáu liếc nhanh con rồi đứng lên nói chuyện với chú ba hương quân.

- Vậy à...

Đưa tay vạch mắt và mũi của thằng Thư xong má nó cười nói với Thư.

- Đầu đuôi ra sao cháu nói cho cô nghe đi rồi cô sẽ đánh thằng Sáu cho nó chừa cái tật đánh lộn...

Thằng Thư vừa khóc vừa kể. Nghe xong bà quay qua Sáu.

- Nó nói vậy có đúng không con?

Sáu gật đầu vì biết không chối cãi được.

- Dạ có. Tại nó nói đứa nào quánh trước làm cha nên con phải quánh nó trước để được làm cha...

Má của Sáu bật cười. Nhìn chú hương quân bà cười nói.

- Cũng tại thằng con của chú nó nói đánh trước làm cha mà...

Hương quân Cây xụ mặt. Dẫn con tới mắng vốn ông ta cũng biết việc chẳng đi tới đâu vì nhiều lý do. Con nít chơi với nhau rồi đánh nhau là chuyện thường xảy ra. Ông ta cũng đã bị chòm xóm dẫn con tới mắng vốn vì thằng Thư đánh con họ u đầu hay chảy máu mũi. Hơn nữa ông ta cũng biết gia đình của người mà mình dẫn con tới mắng vốn không phải dễ chọc. Ông ta từng làm dưới quyền ông nội và ba của Sáu. Vì vậy khi nghe má của nó nói tuy buồn trong bụng nhưng ông ta cũng làm thinh không dám cãi.

Có lẽ cũng không muốn làm phạt lòng hương quân Cây nên má của Sáu nhỏ

nhẹ nói với Thừa.

- Thôi con nín đi... Để rồi cô sẽ đánh thằng Sáu. Cô cho con hai đồng mua bánh kẹo ăn... Ăn kẹo xong con hết đau liền...

Sáu cảm thấy tiếc hai đồng mà má mình cho thằng Bảy Thừa. Nó định bụng sẽ tìm cách lấy lại số tiền đó. Thằng Thừa mừng rỡ cầm lấy hai đồng. Dù không muốn nhưng bị má bắt Sáu phải nói xin lỗi thằng Thừa và hứa từ nay không có quánh nó nữa. Vừa xin lỗi nó vừa nghĩ thầm: Tao hứa với má tao sẽ không có quánh mày nhưng tao sẽ đục phù cái mỏ của mày. Tao sẽ động xịt máu cái lỗ mũi trâu của mày... Tao sẽ lấy lại hai đồng của má tao... .

Sáng hôm sau, thức dậy để đi học Sáu chỉ được má phát cho năm mươi xu thay vì một đồng. Nó bị phạt và hình phạt là năm mươi xu ăn quà. Trên đường đi tới trường nó gặp chị Hai Diệu quảy gánh ổi đem ra chợ bán.

- Sáu... Chị cho em trái ổi nè Sáu...

Đưa cho Sáu trái ổi thật bự chị cười nói nhỏ.

- Chị cảm ơn em...

Thấy Sáu ngơ ngác chị đưa nắm tay lên làm bộ như đấm vào mắt của mình. Hiểu ý Sáu bật cười và chị Diệu cũng cười vui vẻ. Chị có bốn đứa con vừa trai vừa gái. Nhà ở trong vườn nên chúng ham ra chợ chơi và lần nào cũng phải nộp quà cho Bảy Thừa mà vẫn bị nó quánh. Chúng ức lắm về mét với ba má nhưng họ ngán thể lực hương quán Cây nên đành ôm mối bất bình. Nay Sáu đục phù mỏ Bảy Thừa là giải tỏa mối bất bình của họ. Từ nay con cái họ ra chợ chơi sẽ không bị bắt nạt nữa. Vì vậy mà chị cảm ơn bằng cách cho nó trái ổi.

Bước vào cổng trường Sáu thấy mấy chục đứa học trò trai gái đều nhìn mình với ánh mắt khác lạ. Đám con nít nhà giàu thì lăm lét nhìn trộm nó. Còn đám con nít ở trong vườn thì bu quanh nó cho ổi, xoài, mận... Ngay cả cô giáo Thâu dù không nói ra cũng nhìn nó mỉm cười như tán thưởng và khuyến khích hành động anh hùng của nó. Thầy Qườn đưa cho nó tiền sai đi mua xị rượu trắng. Từ nay nó được thầy cưng nhất, được hân hạnh đi mua rượu cho thầy và được chị Ba bán rượu cho một cục kẹo khi mua rượu. Bảy Thừa không có đi học hôm nay. Có lẽ nó bệnh hoặc mắc cỡ vì vụ quánh lộn hôm qua.

Hai ngày trôi qua Sáu nôn nóng vì không thấy thằng Bảy Thừa đi học. Lý do mà nó nôn nóng dĩ nhiên không phải nhớ nhung hoặc muốn quánh lộn với Bảy Thừa mà chỉ muốn đòi lại hai đồng của má nó. Số tiền nhiều lắm nên nó nhất định lấy lại như để chuộc lỗi với má nó, một người mẹ mà nó thương yêu nhất. Vì ba nó vắng nhà nên tất cả tình thương nó dồn vào mẹ hiền. Dù còn nhỏ song nó cũng biết má nó buồn rầu và cô đơn vì vậy mà bà dồn hết tình thương yêu vào mấy đứa con còn nhỏ dại. Đang thơ thẩn trong sân

trường vắng Sáu thấy bóng đứa con nít lấp ló. Nghi ngờ đó là Bảy Thưa nó nấp vào thân cây sao chờ đợi. Thật lâu nó mới nghe có tiếng động và Bảy Thưa hiện ra.

- Ê Bảy Thưa...

Thằng Thưa giật mình khi thấy địch thủ bất thành linh hiện ra chắn lối đường về nhà của mình. Sáu im lặng quan sát. Nó thấy hai mắt của Bảy Thưa đã bớt xung. Cái môi bị dập cũng đã xẹp nhiều.

- Mày muốn gì?

Bảy Thưa hỏi trong lúc nắm tay lại thật chặt. Sáu biết nó không nên dòn dôi thủ vào con đường cùn. Nó nhớ lại chuyện Quan Vân Trường tha Tào Tháo nơi Huê Dung lộ. Vị tướng nổi tiếng thời Tam Quốc không đánh người ngã ngựa thì nó cũng phải làm như vậy mới anh hùng.

- Tao hông có đánh mày nữa đâu...

Bảy Thưa cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng khi nghe Sáu nói. Hôm qua đám con nít nhà giàu rĩ tai cho nó biết thằng Sáu có võ. Bảy Thưa hỏi võ gì thì có đứa nói võ Tiều, võ Hẹ hay võ Hành gì đó ở bên Tàu. Nó dữ lắm. Nó mà quánh thằng nào là thằng đó méo mặt. Bởi vậy nó có biệt danh là Sáu Méo. Những lời đồn đại của đám con nít gây ấn tượng sợ hãi trong đầu Bảy Thưa. Do đó khi nghe Sáu nói hông có quánh lộn nó mừng rơn.

- Tao cũng hông muốn quánh với mày... Mình huề đi...

Sáu gật đầu cười.

- Ủa huề thì huề...

Bảy Thưa hỏi nhỏ.

- Mày có võ hả?

Sáu cười đắc chí. Sau khi Bảy Thưa bỏ chạy nó được đám con nít nhà nghèo hoan hô quá chừng chừng. Say men chiến thắng nó ba hoa chích chòe để hù đám con nít. Nó bảo nó có võ. Nào là võ Thiếu Lâm, võ Bình Định, võ Tiều, võ Hẹ, võ Hành đủ thứ khiến cho đám con nít phục lẫn. Nó còn bái tổ đi bài Khi Quyền trong đó có đòn Bạch Viên Hiến Quả mà nó dịch cho đám con nít nghe với cái tên Khi Vồ Hai Trái Ổi khiến cho chúng cười bò ra đất.

- Ủa... Mày muốn thử nữa hôn?

Sáu chơi đòn thấu cây và Bảy Thưa sò liền.

- Thôi tao hông có quánh với mày nữa... Mình huề đi...

Sáu gật đầu đồng ý. Nó khôn ngoan bắt chước Gia Cát Võ Hầu chia nửa giang sơn với Bảy Thưa. Nó chỉ huy đám con nít nhà nghèo còn Bảy Thưa thống trị bọn con nít nhà giàu. Chúng nó không trực tiếp đánh nhau mà đối địch với nhau qua các trò chơi. Chúng thách thức với nhau cho chuồn chuồn cắn rún, chọc ổ ong vò vẽ đánh sung mặt mày hay cho rắn rết cắn sung vù bàn tay. Chúng ganh đua trong các vụ đá dế, đá cá lia thia hay đá gà. Cuộc so tài giữa hai phe càng gay cấn khi có thêm đám con gái tham dự. Từ đó

cuộc ganh đua biến thành ra trận giặc nhỏ lôi kéo đám con nít của các làng lân cận.

Thấy Bảy Thưa quay lưng đi Sáu gọi giật lại.

- Ê Thưa... Mày phải trả tiền cho tao...

- Tiền gì. Tao đâu có thiếu mày...

Sáu gằn giọng.

- Tiền của má tao đưa cho mày...

Ngẫm nghĩ giây lát Bảy Thưa móc túi quăng hai đồng xuống đất rồi ù té chạy. Lượm hai tờ giấy bạc bỏ vào túi áo Sáu thở khì. Nó cảm thấy mệt gần muốn xỉu vì phải đấu trí với thằng con nít bự con hơn mình. Tối hôm đó sau khi ăn cơm xong thấy má đang ngồi đọc truyện nó đưa hai đồng cho má. Bà ngạc nhiên hỏi tiền đâu. Nó cười thì thầm.

- Dạ con bắt thằng Bảy Thưa trả lại. Con làm giống như các anh hùng Lương Sơn Bạc...

Biết tánh đứa con trai cưng của mình bà ôm nó vào lòng. Nhớ tới chồng đang ở xa bà ứa nước mắt.

chu sa lan

Nguồn: rfviet.com

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 11/06/2010 1:03:01 SA